החברה של אלוהים

ריטה ריש לא תקריב לעולם את הקא־ריירה שלה כדי להתחתן. מי שמפקפק בזה, יכול לשאול אותה.

או ביום השלישי טילפן אליה **מריו מר־רנו קונטיפלאס**. לא, באמת, אתם לא מכי־רים את מריו מורנו קונטיפלאס? הוא הלא האלוהים של מכסיקו. השחקן הכי חשוב שם. הוא שיחק במסביב לעולם בשמונים יום, והוא גם תורם למוסדות צדקה.

או ביום השלישי הוא טילפן אליה ואמר לה שהוא מאוד מתגעגע אליה, ונורא אוהב אותה, ושאם היא לא מאמינה לו, אז שתש־אל את המזכירה שלו. היא שאלה את המז־כירה שלו, והמזכירה אמרה כי.

הוא באמת מאוד אוהב אותה. הוא כבר אהב אותה כשהיתה קטנה, בת ארבע־עשרה. זה היה כשהיא באה לסיבוב הופעות עם הלהקה שלה. אבל היא היתה קטנה מאוד, והוא היה נשוי מאוד לאשה יהודיה מרוסיה. או הם לא יכלו להתארס.

אבל אחר כך, כשהיא היתה כבר בת שמו־נה־עשרה, היא באה לשם שוב, והם הת־ארסו. הוא נורא אהב אותה, ונתן לה צמיד וטבעת־יהלומים, כי הוא נורא טוב־לב, וגם אלגנטי מאוד, ושקט.

ריטה ריש

הם היו קצת הולכים יחד וקצת מפסיקים, קצת הולכים יחד וקצת מפסיקים. כי לא היתה כל־כך התאמה ביניהם, וגם האמא שלה לא רצתה שתלך עם נוצרי. אז בסוף היא התליטה שזה לא עסק וצריך להיפרד ממנו. היא פשוט לא הרגישה שזהו זה. אולי, אילו היתה בת עשרים וחמש, או משהו כזה, או זה לא היה כל־כך נורא, אבל ככה, שהיא היתה כל־כך צעירה, ולא היה לה כל־כך הרבה נסיון...

או הם נפרדו. למרות זאת הוא לא ביקש ממנה בחזרה את הצמיד ואת טבעת־היהל־מים. כי הוא נורא טוב־לב, וגם סגור, ובעל חוש־הומור, ובכלל הוא האלוהים של מכסיקו.

יש לו ממש לב זהב. אחרי שהם נפרדו והכל, אז הוא קנה לה מכונית פיאט ספור־טיבית אדומה, סתם ככה מתוך טוב־לב. זה היה לפני חמישה חודשים, כשהם נפגשו ב־אירופה.

לא חשוב. למרות המכונית הזאת, היא בכלל לא מעוניינת לחזור אליו. היא היתה רוצה להתחתן דווקא בארץ. עם ישראלי.

כן, היא גם הכירה את **מרלון ברנדו**. בהתחלה היא לא הכירה אותו. היא הכירה רק את **אנה**, זאת הבחורה שהתחתנה עם **יונ־ין פרנקי**, **האבא** של מרלון. היא נורא צעירה, רק בת תשע־עשרה.

אז פעם אחת היא באה לאנה, לבקר או־תה, ופתאום היא ראתה שם את מרלון. הוא היה נהדר, כל־כך מקסים. כל הערב הוא ישב ושתק, ולא דיבר כלום. היא חושבת שהוא הכי מעניין בעולם. הוא ממש האידיאל שלה. כל־כך שקט ומעניין, ולא מדבר כשלא צריך. היא פשוט מאוהבת בו.

אבל היא לא חושבת שהיא סיפוס בשביל כל מיני רומנים ופלירטים. היא אחת כזאת שאוהבת ללכת על בטוח. טוב, היא לא כמו האמא שלה, וכל החברה שחושבים ישר על חתונה וכל זה, אבל היא חושבת שכשעושים צעד, צריך לעשות את הצעד הנכון. למה שהיא מאוד מאמינה באהבה.

פעם היה לה רומן עם שחקן ישראלי אחר, שהתחתן לפני כמה זמן. אז השחקן הזה אמר לה שאו שהוא מתחתן איתה, או ש־הוא מתחתן עם אשתו. אז היא אמרה לו שיתחתן עם אשתו, כי היא לא רוצה דב־רים כאלה.

עכשיו, למשל, היא הכירה ישראלי עשיר אחד, ואולי היא תתחתן איתו, אם היא תר־אה שזה ברצינות. בכלל עוד מעט האמא שלה נוסעת לחוקלארק, והיא בטוחה שאז יקרה לה משהו נורא מעניין. אבל כדי שזה לא יקרה יותר מדי, אז היא הולכת לגור עם חברה.

היא חושבת שהאמא שלה נורא חתיכה ואטראקטיבית. היא תמיד שומרת עליה ו־אומרת לה מה לעשות, והיא תמיד שומעת בקול האמא שלה, למרות שהיא רוצה לא לשמוע בקולה. אולי, כשאמא שלה תסע, אז קונטיפלאס יבוא לבקר אותה. הוא ה־אלוהים של מכסיקו. אבל היא יותר אוהבת ישראלים.

לאחר שאנחנו יודעים כבר מיהו קונטי־פלאס, נשאלת רק השאלה מיהי ריטה ריש. ובכן ריטה ריש היא נערה יהודיה ילידת־רוסיה. היא נולדה במחנה־ריכוז בבאלטה. אביה מת באותו מחנה. בגיל ארבע, עם תום המלחמה, היא עברה לרומניה והחלה לשחק, לשיר ולרקוד, בלהקה יהודית ברומניה. היא שיחקה שם לצידה של **מרים זוהר** ולצידה של אמה.

אחר־כך עלו האם והבת לארץ. הן גרו במעברה, והמשיכו לשחק בתיאטרון ב־איديש. כשריטה היתה בת שלוש־עשרה, היא יצאה עם להקת־משחק לסיבוב־הופעות בעו־לם, ואז החלו קורות־חייה.

בימים אלה היא קיבלה תפקיד ראשי ב־סרט הש.ב. הישראלי בפעולה. אולי, אם היא תמשיך שם, עוד עלולים קורות־חייה להיות מעניינים.

מעל כל הספק

בן או בת? ילד!

„ואני רציתי שיהיה לי ילד, כל כך רציתי שיהיה לי ילד!" במשך שלוש שעות ערב־ערב, משתוקקת **מרים זוהר** עד גבול השגעון לילד. זה קורה לה במחזה מי מפחד מוירג'יניה וולף, בהבימה. כשבעלה במחזה, **מישא אשרוב**, שואל אותה: „בן או בת?" היא עונה לו בצעקה: „ילד!" והקהל יוצא מזועזע עד עמק־נשמתו מן המחזה, שבמרכזו עומד זוג עקר, ונלהב ממישחקה המהיר של מרים זוהר, המיטיבה כל כך לגלם את הדמות הטראגית של האשה חשוכת־הילדים, המשתוקקת לילד יותר מלכל דבר אחר בעולם.

איש מהצופים אינו מסוגל להעלות בדמיונו לרגע, שהאשה המז־דהה לחלוטין עם תפקיד האשה העקרה — נמצאת בחודש הרביעי להריונה.

„זה לא היה בתוכנית עכשיו," מספרת מרים זוהר, „כשנודע לי שאני בהריון, לא ידעתי מה לעשות. לרגע חשבתי לסלק אותו. אבל חשבתי שממילא אני רוצה בעוד ילד, ואם זה בא עכשיו, אז שכבר יהיה. לא הודעתי שום דבר על־כך לתיאטרון. רק יומיים לפני הפרמיירה הודעתי להנהלה שאני בחודש השני להריוני. הם דווקא גילו הבנה. הם מבינים שאשה נשארת אשה.

„עשיתי אולי מעשה שלא הייתי צריכה לעשות. אבל זה קרה, וזה קורה לעוד שחקנים. אני לא היחידה שיכולה לשחק את התפ־קיד הזה. אני חושבת, למשל, **שחנה מרון** היתה יכולה לעשות אותו טוב מאוד. אבל גם היא בהריון. כולנו בהריון. **אורנה פורת** היתה יכולה גם היא לעשות את זה, אבל עד כמה שידוע לי, היא לא אוהבת את המחזה."

כיצד היא מסוגלת במצבה לבצע תפקיד הדורש השקעת אנרגיה עצומה?

„זה קשה מאוד. סידרו לי עכשיו לוח של שבועיים הופעות מלאות, ערב־ערב. רק אחרי ויכוחים הם הסכימו לקצץ קצת ב־מופעים. בעצם גם לולא הייתי בהריון לא הייתי מסכימה להופיע ערב־ערב.

„זאת שמשחקת את התפקיד הזה בצרפת, **מדלן רויבינזון**, הת־מוטטה פעמיים בהצגה. זה תפקיד מאוד קשה. דורש המון מאמץ. „העבודה הזאת יכולה להרוג, וכל האנרגיה שצריך להוציא ב־הצגה. אפילו עם ההריון שלי איבדתי ארבעה קילו לפני הצגת־הבכורה. אבל אני מרוצה, וההצגה הולכת מצויין. אין כבר להשיג כרטיסים לעוד שלושה שבועות."

מרים זוהר ואריה גלבלום (בנשף פורים)

„יש לי כבר בת אחת," מספרת מרים זוהר, „היא בת שנה ועשרה חודשים. קוראים לה תמי. אני חושבת שתמי היא התפקיד הטוב ביותר שלי. אני נשואה כבר ארבע שנים (לפירסומאי **אריה גלבלום**), מאוהבת בבת שלי. היא נהדרת. כשאני חולה, למשל, או עייפה, היא אומרת לי: ‚אמא, תרגיש טוב, לא בעיות.'

„אני מטבעי מאוד אשה, וכנראה שבאיזה שהוא מקום אני יותר אשה מאשר שחקנית. אני מאוד מאושרת בחיי־המשפחה שלי. אבל נראה שעם כל הדברים שאני עושה הרסתי לי את הילדה שלי. היא הולכת כל פעם לשכנים ומתלוננת בפניהם: ‚אמא כל היום עבודה'."

לאחר הדברים הללו נודע לי, באופן פרטי בהחלט, שמחליפתה של מרים תהיה **אילישבע מיכאלי**. אלישבע, שכמעט היתה פעם אשתו של **מישא אשרוב**, וסבלה מהתמוטטות לאחר שנפרדו, תוכל עכשיו לנקום בו. ערב־ערב היא תטיח בו חרפות וגידופים שישים בפיה **אדוארד אלבי**, מעל הבימה המשפחתית של ויר־ג'יניה וולף.

ירושת ברחוב בן־יהודה

ליצחק גרציאני יש יומרות הומוריס־טיות. הוא שואף לרשת את מקומו של **שאיי ביבר** בשטח ההומור המותח.

זה התחיל אצלו עוד לפני שנתיים, כש־חזר מאמריקה. הוא נתן קונצרט בעין־גב, וכשחזר משם, היה בפיו סיפור שהטיל אי־מה והערצה על שומעיו.

הוא סיפר להם שכשיצא מעין־גב סעה ב־דרך. תחת לפנות ימינה בכיוון צמח, נסע שמאלה, בכיוון האוויב. הוא עבר את הגבול, פגש בחיילי האוויב, שקידם אותו בירירות. הוא הכניס באוישות לרוורס, נסע אחורנית, והשאיר את האוויב הנדהם בפה פעור ו־כדורים שורקים.

במשך כמה חודשים הוא היה גיבור לאו־מי, עד שהתברר שכל המעשה אירע רק בראשו השובב והנחמד. לפני חודש החליטו **פשנל, חיים טופול ואורי זוהר** להחזיר לו מתיחה. הם צילצלו לביתו, הודיעו ל־אשתו שמחפשים אותו דחוף מהתזמורת ה־פילהרמונית. כשהיא הסבירה להם שאיננו בבית, הם ענו לה שחבל, משום שעכשיו יצטרכו לחפש מנצח אחר לתזמורת.

גרציאני חזר הביתה, קיבל בצער רב את הסיפור על העבודה שהפסיד. רק לאחר זמן הבין מה שהשלושה עוללו לו, והחליט להב־היל אותם בהלת־תגמול. הוא בא אליהם ו־סיפר להם שביום הרביעי שעבר, בשעה אחת־עשרה וחצי, הוא נסע ברחוב בן־יהודה, ופתאום מה הוא רואה? שני אנשים מכוסים כפיות עוצרים אותו ומאיימים עליו באק־דחים. הוא לא נבהל, נתן ספיד ומיהר להס־תלק מהמקום. השניים רדפו אחריו, ירו עליו, ניקבו לו את כל המכונית בכדורים, אבל הוא לא פחד כלל.

בסוף הוא ראה שזה לא עסק ועצר. הם ניגשו אליו, ירו בו עוד שני כדורי־אזהרה, ומה התברר? שאלה הם שני שוטרים ישר־אליים. הם לקחו אותו למשטרה והגישו נגדו תביעה על אי־ציות להוראות המשטרה. הוא ניסה להסביר להם שהוא יצחק גרציאני, ה־מנצח הגדול, אבל הם לא הבינו שום דבר במוזיקה, ולא שעו לטענותיו.

אורי זוהר ופשנל התלהבו מהסיפור, סיפ־רו אותו לכל חבריהם, ובמשך כמה ימים העריצה כל העיר את גבורתו של גרציאני, והתמרמרה על עריצות המשטרה.

בפעם הבאה, כשהוא יספר להם על שני אינדיאנים שקירקסו אותו ובישלו את גופו על מחבת, הם יצטרכו לחשוב פעמיים לפני שיאמינו לו.

האם נכון ש:

● **חברתו הציירת של משורר ידוע, שעזב את אשתו חפסקת, תגיעה ארצה מאמריקה לאחר שנפרדה מבעלה ה־צייר?**

● **שארבעה זוגות, חלקם מצחלה, חלקם מסביון, וחלקם מורכב מבתו של אישיות ציבורית ידועה, התבוללו וחת־ערבו זוג במשנהו?**

הנכד של רבלון

לפני חמש שנים התחתן **יגאל מופנזון** עם **דוריס סורוקה**, בתו של אחד המיליונרים העשירים ביותר בעולם, האיש שעשה את כספו ממרחית פניהן של נשות העולם במוצרי רבלון.

מנשואי־הכסף הללו הרוויח יגאל כמה וכמה דברים חשובים. הוא הרוויח חותן מיליונר, שסרב להכיר בו. הוא למד שלא בעושר האושר. הוא רכש לעצמו מקצוע — סיידות. הוא הוליד בן „נבון ויפה־עיניים", וכיום יש לו אחת הגרושות העשירות ביותר בעולם.

אבל נשואי־הכסף הללו גרמו לו גם הפסד מסויים. הפסד כספי. היום, לאחר הגירושין, הוא שולח מדי חודש דמי־מזונות לאשתו, כדי שיהיה לה ממה לקנות מזונות לנכד הקטן של רבלון.